

ἡ οὐσία τοῦ ἔργου, μᾶλλον λόγια ὁ χαρακτήρας του. Οἱ “Κίτρινες Φλόγες” εἶναι μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ποιήματα ἀπλᾶ, λυρικά, γραμμένα μὲ τὸν πόνο τῆς μητέρας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὸ χαριτωμένο παιδάκι τῆς, μὲ τὴ συμπόνια τοῦ γόνιμου ἀνθρώπου ποῦναι γεμᾶτος ἀλτρουϊσμό, μὲ τὴν φωτιὰ τῆς ἀνώτερης γυναίκας ποὺ ἀγαπᾷ. Τὸ αἶσθημα εἶναι κυρίως κείνο ποὺ κυριαρχεῖ, ὁ ψυχικὸς ἀναβρασμός “ὑπὸ μορφὴν” ἀναμνηστικῆς διάθεσης. Ἡ σκέπη λείπει ὡς οὐσία ἀπὸ τὸ ἔργο. Ἡ Μυρτιώτισσα αἰσθάνεται καὶ ἐμπνέεται. Ἡ ποίηση τῆς εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀτομικὴ.

II. ΤΡΟΠΟΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ.

Ὑπολείπονται ἀκόμα δύο λέξεις γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἐκδήλωσης ὅπως καὶ γιὰ τὴν αἰσθητικὴ ἐντύπωση ποὺ ἀφήνουν στὸν ἀναγνώστη οἱ “Κίτρινες Φλόγες”.

Ἡ Μυρτιώτισσα ἐκδηλώνει τὸν ψυχικὸ της πλοῦτο μὲ τὸν ἀναμνηστικὸ λυρισμό. Ἡ σύγκριση καὶ ἡ ἀντίθεση τοῦ παρελθόντος μὲ τὸ παρόν, τὴν κάνουν νὰ ξεχειλίζει ἀπὸ αἶσθημα. Ὁ πόθος μιᾶς βελτίωσης, μιᾶς ἐπιτυχίας, κάποιου ἀνώτερου, δυναμώνει τὴ συγκίνησή της. Διψᾷ πάντοτε ἡ ποιήτρια κατὶ ἀνώτερο καὶ ἄφθαστο· γιὰ τὸ καὶ ἡ ἐκδήλωσή της ἀφήνει τόση μελαγχολία. Κάτι τὸ συμπαθητικὸ, τὸ σπαρακτικὸ καὶ παθιασμένο· ἀλλὰ καὶ κάτι τὸ περηφάνο ποὺ ἐξυψώνει... Κάτι ποὺ χάνεται καὶ σβύνει... Νοιώθουμε ἓνα πόθο γιὰ ὅ,τι προσμένουμε καὶ γιὰ ὅ,τι δὲν θάρρει, μιὰ νοσταλγία γιὰ ὅ,τι ζήσαμε. Στὶς “Κίτρινες Φλόγες” ὑπάρχουν ποιήματα στὰ ὁποῖα ὀφείλουμε σπάνιες αἰσθητικὲς συγκινήσεις ποὺ μᾶς χαρίζουν μόνον μεγάλοι τεχνίτες.

ΗΛΙΑΣ ΓΚΑΝΟΥΛΗΣ.

ΣΤΕΡΝΟΒΡΟΧΙ.

Ψιλή, ψιλή βροχοῦλα
“Πέφτ” ἀπ τὸν οὐρανό.
Βροχὴ τ’ Ἀπριλομᾶν
Στὸν κάμλο, στὸ βουνό.

Τὰ δένδρα, τὰ χορτάρια
Δροσόλουστα, κλαμμένα,
Στάζουν διαμάντια δάκρυα
Κι ἀστράφτουν ἓνα-ἓνα.

Στάντίκρουσμα τοῦ ἥλιου
Μὲ τᾶρμα του ποὺ τρέχει
Μετὰ τὸ στερνοβρόχι.
Λέξ καὶ διαμάντια βρέχει.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΥΛΛΑΣ.